

เทศน์เช้า วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราดูละครหลังข่าวกัน เราบอกว่า “ละครน้ำเน่า” ทุกคนบอกว่า “ละครน้ำเน่า” อยากให้ละครมีคุณภาพ ฉะนั้น เวลาเราบอกเราดูละครหลังข่าวนี้ละครน้ำเน่า แต่ความน้ำเน่าเนะ ชีวิตจริงมันเน่ากว่านั้น ละครน้ำเน่านั้นมาจากไหน ? มันก็มาจากชีวิตของคนนั้นเนะ ฉะนั้น ชีวิตจริงของเรามันเน่าหรือไม่เน่า

ฉะนั้น เวลาเราดูละครเราก็อยากให้ละครมีคุณภาพ ให้มันสอนคติเรา ให้มีคติ ให้เรามีความนึกคิด แต่ความนึกคิด เวลาละครมีคุณภาพดูแล้วก็เบื่อ ดูแล้วมันไม่มีอารมณ์ มันไม่มีรสชาติ ถ้าละครน้ำเน่าเนะ มันอิจฉากัน มันตบกัน มันตีกัน นี่ชอบ แต่บอกละครน้ำเน่า มันมีอารมณ์ร่วม ถ้าละครมันอิจฉาตาร้อนกัน มันมีผลประโยชน์ต่อกัน เราดูแล้วเรารู้ว่าละครน้ำเน่า แต่มันมีอารมณ์ร่วม มันมีอารมณ์ความรู้สึก มันมีคุณภาพ แต่เวลาละครที่มีคุณภาพนะ ดูแล้วมันจืดชืด มันไม่มีประโยชน์ ของมันรู้อยู่แล้ว เห็นไหม มันไม่มีอารมณ์ใจ

นี่ก็เหมือนกัน พูดถึงละครน้ำเน่าเนะ เรารู้ว่ามันเน่า แต่เราก็ดูมัน แต่ชีวิตจริงของเราล่ะ ? เวลาเรามาประพฤติปฏิบัติเนะ ตอนนี้คำสั่งสอนในธรรมะ เวลาผู้สอนปฏิบัติ “ธรรมะน้ำเน่า” สอนแต่เรื่องว่าง ๆ เรื่องความปล่อยวาง แล้วเรื่องไม่มีหลักมีเกณฑ์นะ แต่ถ้าเรื่องจริงขึ้นมา ถ้ามีคุณภาพนะ “โห้โฮ ! ลำบาก อัตตกลิมาณ โยค ปฏิบัติแล้วไม่มีประโยชน์”

คนเราเนะ คนเราจะสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาได้ มันทำด้วยความมั่งง่าย สุกเอาเผากิน คนคนนั้นจะประสบความสำเร็จไหม คนจะประสบความสำเร็จเขาปากกัตดินดิบ เขามีเขาวนปัญญาของเขา เขาชวนขวยของเขา เขาทำของเขาขึ้นมา กว่าจะได้เงินได้ทองมาแต่ละบาท แต่ละสลึง มันยากง่ายแค่ไหน แล้วเราจะเอาแต่ง่าย ๆ ง่าย ๆ

คำว่า “ง่าย ๆ” เนะ แล้วพอง่าย ๆ ขึ้นมานะ นี่คนที่พูดนั้นต้องมีความเชื่อถือ พอมีความเชื่อถือขึ้นมา เห็นไหม ถ้าชี้ทุกข์ชี้ยากนะ ส่งอบมา นุ่งขาวนามาแสดงธรรมะใครจะฟัง ถ้าเป็น

ไอโซมานะ โอ้อโฮ ! มาจากฟ้านะ ใคร ๆ ก็อยากฟัง...น้ำเน่าทั้งนั้น มีแต่ความน้ำเน่าใจ แต่ถ้าไม่มีใครเชื่อนะ

ถ้าพูดถึงธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราประพฤติปฏิบัตินะ เวลาโลกเจริญแล้ว เราอยู่ในสังคมที่เจริญแล้ว เราก็มองสังคมที่เจริญแล้วเราก็พอใจ แต่เรามองไปสังคมที่มันยังด้อยอยู่ เขาต้องพัฒนาขึ้นมา เขาต้องพัฒนาของเขาขึ้นมา เวลาเขาพัฒนาขึ้นมา นี่เราไปเห็นความด้อยของสังคมนั้น เราบอกมันยังไม่พัฒนา แต่เราอยู่ในสังคมที่พัฒนาแล้วเราก็ก้มตัว เราก็มองว่าเราต้องมีความสุขกับสังคมที่พัฒนานี้ไปแล้ว แต่สังคมที่ด้อยพัฒนา เขาต้องพัฒนาขึ้นมาสังคมมันถึงจะมาเท่าเทียมกัน

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดมา เห็นใหม่ ในปัจจุบันนี้ ในสังคมไทยของเรา เพราะอะไร เพราะครูบาอาจารย์ของเราปูพื้นฐานขึ้นมา เวลาศึกษาไปสิ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านออกธุดงค์ครั้งแรก ในประวัติหลวงปู่มั่น บอกว่าเวลาห่มผ้าเข้าไปในหมู่บ้าน เขาวิ่งหนีหมดนะ เพราะอะไร เพราะห่มผ้าสีดำ ๆ นึกว่าเสือเหียน นึกว่าจะมาปอกลอกเขา เวลาเห็นพระขึ้นมา ประพฤติปฏิบัติอยู่ในป่าในเขา นี่วิ่งหนีนะ เจอไอโซ ไอโซฮ้อมาสอนธรรมนี่ชอบ น้ำเน่าทั้งนั้น

มันจะน้ำเน่าได้ต่อเมื่อมันต้องมีสิ่งที่เปรียบเทียบ ถ้าไม่มีของจริงมา ของปลอมมันมาจากไหน ถ้าไม่มีของจริงมาใช่ไหม แล้วของจริงนี้มาจากอย่างไร ? นี่ของจริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติมา ๖ ปี คำว่า ๖ ปีมันง่ายมาจากไหน

เวลาน้ำเน่านะ คูสิ ไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่าง ๆ องค์นั้นก็อ้างว่าเป็นศาสดา องค์นี้ก็อ้างเป็นศาสดา ไปศึกษากับเขา นี่น้ำเน่าทั้งนั้น มันไม่มีเหตุผล มันไม่มีข้อเท็จจริง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำหนดอานาปานสติที่โคนต้นโพธิ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง นั่นนะความจริง ความจริงมันอยู่ในที่สงบสงัด ความจริงมันอยู่ในหัวใจนั่น

ถ้าหัวใจนั่นนะ คูสิ สิ่งที่เกิดขึ้นมา ในสังคมเขาช่วยเหลือเจือจานกัน เห็นใหม่ สิ่งที่ช่วยเหลือเจือจานกัน จากมือหนึ่งยื่นให้อีกมือหนึ่ง แต่เวลาใจขึ้นมา ความรู้สึกขึ้นมา จากใจขึ้นมา ถ้ามันฟังเทศน์จากครูบาอาจารย์ นี่ภาคปริยัติ นี่ฟังธรรมกัน ๆ ฟังธรรมในปฏิบัตินี้ทำไมเป็นภาคปริยัติ

เพราะการฟังธรรม เวลาปฏิบัติ การฟังธรรมจากครูบาอาจารย์สำคัญอย่างยิ่ง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการเทวดา อินทร์ พรหมสำเร็จเป็นร้อยเป็นพัน นี่เวลาแสดงธรรมขึ้นไป การแสดงธรรมขึ้นไปเพราะมันสะท้อนใจ เพราะมันเป็นธรรม มันมีข้อเท็จจริงของมัน ฉะนั้น เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าจิตใจของเรา เราไม่สัมผัสได้เอง เราไม่มีสติเสียเอง เราไม่มีสมาธิเสียเอง เราไม่มีปัญญาเสียเอง นี่สิ่งที่ยื่นให้ ๆ มันมาจากข้างนอก มันเป็นสองใจ

โลกนี้มีสุขกับทุกข์ มีดีคู่กับสว่าง เห็นไหม ของนี้เป็นของคู่ ถ้าของคู่ล่ะ ดีคู่กับชั่ว ว่างเดี๋ยวก็ไม่ว้าง เป็นธรรมะเดี๋ยวก็เป็นอธรรม เป็นความดีเดี๋ยวก็เป็นความไม่ดี มันต้องไหลไปแน่นอนของมันอยู่แล้ว แล้วเวลาจิตขึ้นมาที่มันยืนตัวของมัน แล้วมันเกิดภาวนามยปัญญา มรรคญาณที่มันเกิดขึ้นมามันจะเกิดในตัวของมัน มันถึงเป็นปัจจุตัง มันเป็นสันติภูมิกองใจ แล้วใครจะยื่นให้ นี่ถ้ามันยื่นให้ก็นำน้ำเน่าทั้งนั้นนะ

แต่ขณะที่เราอยู่กับครูบาอาจารย์ เราอยู่เพื่อให้ครูบาอาจารย์ช่วย เขาเรียกว่า “ช่วย” นี่หลวงตาท่านบอกว่า “คอยดีมือ คอยดีมือ” จิตนี้มันส่งออกไปเหมือนมือยื่นออกไปหยิบของที่ที่เป็นพิษ แล้วเราหยิบเราก็อใจ เหมือนเด็กใจ ว่าน้ำเน่า ๆ นี่ชอบนัก เวลาที่มีคุณภาพแล้วไม่สนุกเลย แต่ถ้าน้ำเน่ายิ่งดียิ่งมัน

นี่ก็เหมือนกัน พอมันไปหยิบของที่เป็นพิษ หยิบของที่มีอารมณ์ หยิบของที่มันพอใจมันชอบหยิบ แต่เวลามันยื่นมือออกไป เห็นไหม ครูบาอาจารย์คอยดีมือ “ห้ามนะ อย่างนะ ๆ” พออย่างนะ โอ๊ยโฮ ! ลำบากลำบากไปหมดเลย อึดอัดไปทั้งนั้นเลยนะ แต่ถ้ามันไหลไปตามกิเลสตัณหา ความทะยานอยากนะ ยกย่องกันไป ยกย่องกันไป ส่งเสริมกันไป โอ๊ย ! สะดวกสบาย โอ๊ย ! สูดยอด แต่เวลาครูบาอาจารย์คอยบอกนะอึดอัดไปหมด

แต่ความอึดอัดนั้น คูสเวลาพ่อแม่สอนลูก ลูกทุกคนจะบอกว่า “พ่อแม่ไม่รัก พ่อแม่ไม่รัก” ทั้งนั้นนะ พ่อแม่คนไหนก็ไม่รัก เพราะมันไม่ได้ตั้งใจมัน แต่เวลามันโตขึ้นมา มันมีครอบครัวขึ้นมา มันก็ไปสอนลูกมันอย่างนั้นนะ เพราะอะไร เพราะมันก็จะรักลูกของมันใช่ไหม ไม่รักได้อย่างไร นี่เราเลี้ยงลูกขึ้นมา ของของเราเราเลี้ยงมา สายเลือดในหัวอกไม่รักมันได้อย่างไร นี่มันเป็นไปตามวัย มันเป็นไปตามวัย

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันมีวุฒิภาวะนะ เวลาหลวงตาท่านจะไปหาหลวงปู่มัน ว่าหลวงปู่มันคุณัก รำลือนะ แต่หลวงตาท่านคิดมาในใจนะ “พระอรหันต์จะฆ่าคน...อยากเห็น” เพราะหลวงปู่

มันมีคนยืนยัน ในสังคมยืนยันว่าเป็นพระอรหันต์ ท่านก็ว่าหลวงปู่มันเป็นพระอรหันต์ แล้วพระก็บอกว่าหลวงปู่มันคุณัก ๆ ท่านคิดขึ้นมาในใจนะว่า “ถ้าเป็นพระอรหันต์จะทำร้ายคน ทำลายคน อยากจะพบ” นี่ท่านบอกท่านคิดของท่านเองนะ แล้วท่านก็ไปหาหลวงปู่มัน เข้าไปก็เจอจริง ๆ โดนเข้าไปดอกแรกเลย

“ใครนะ ?”

“ผมครับ ผมครับ”

ครั้งแรกเข้าไปก็พียะเลย แต่เวลาท่านพูดออกไปแล้วท่านก็ซึ่งใจนะ ท่านซึ่งใจว่าก็จริงของท่าน

“ผม ๆ ๆ ใครมันก็มีผม แม้แต่คนหัวล้านมันก็มีผม ผม ๆ นี่มันชื่ออะไร ?”

“อ้อ ! ผมพระมหาบัวครับ”

“เออ ! ให้มันพูดอย่างนี้สิ”

นี่มันบอกว่าเถียงไม่ขึ้น ท่านพูดเองนะ ท่านซึ่งใจมาก ท่านจะพูดบ่อย ใครก็แล้วแต่นะ ไปเจอสิ่งใดที่มันประทับใจ เราไปเจอภาพที่ประทับใจ เราไปเจอคำสอนที่มันกินใจ เราจะจำไปจนตาย ถ้าเราจำไปจนตายนะ นี่ก่อนที่จะเข้าไปเขาว่าลือไว้ ว่าลือว่าหลวงปู่มันนี่คุณัก ท่านคิดขึ้นมาในใจนะ ใครเข้าไปแล้วก็หลีกหนี บางคนเข้าไปอยู่วันสองวันก็หนี หนีแล้ว

แล้วเวลาท่านเข้าไป อย่างเช่นประวัติหลวงปู่ชอบ พอหลวงปู่ชอบเข้าไปท่านไล่หนีนะ ไล่หนีเพราะอะไร เพราะว่าหลวงปู่ชอบ...นี่เรากำลังคิดกันเองนะ เราเห็นว่าพระกรรมฐาน นี่บริหารพระกรรมฐานดูแล้วมันเศร้าหมอง ดูแล้วมันน่าศรัทธา แต่สมัยที่หลวงปู่มันท่านเผยแผ่ธรรมใหม่ ๆ มันยังไม่มีบริหารอย่างนี้ มันบริหารชื่อเอาทั้งนั้น

ฉะนั้น หลวงปู่ชอบท่านเข้าไป เวลาท่านเข้าไปหาหลวงปู่มันไซ้ไหม มันเป็นบริหารชื่อ สัมมัญจาค หลวงปู่มันท่านไล่ดอกเลย พอไล่ดอกไปแล้วนะ หลวงปู่ชอบท่านก็เคารพ ท่านก็ไปอยู่บริเวณนั้นนะ สุดท้ายแล้วหลวงปู่มันท่านก็ให้พระไปนิมนต์หลวงปู่ชอบกลับมา นี่จริง ๆ ท่านเมตตานั่นแหละ แต่ท่านเผด็จ ท่านขู่ ท่านทำให้เรารู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกใจ

ฉะนั้น เวลาเราเห็นว่าพระกรรมฐาน โอ๊ย ! คุณบริหารดูน่าเลื่อมใส...น่าเลื่อมใสนี้มัน ๓ ชั่วโมงคนแล้วนะ สมัยหลวงปู่มีอายุหนึ่ง แล้วสมัยหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ขาวนั้นอีกชั่วโมงหนึ่ง พวกเรานี่เป็นรุ่นที่ ๓ ถ้าวรุ่นที่ ๓ นี่มันตกผลึกมา พอมันตกผลึกมา พอมันคุ้นชินกับข้อวัตรปฏิบัติแล้วมันก็เห็นว่าไม่มีคุณค่าอีกแล้ว

แต่ก่อนมันมีอย่างนี้ที่ไหน หลวงปู่มี้น หลวงปู่เสาร์ท่านรู้คงดีไปมีแต่คนเสียสติ มีแต่คนทำลาย มีแต่คนกลั่นแกล้งทั้งนั้นนะ เพราะอะไร เพราะเขาไม่เชื่อ พอเขาไม่เชื่อ แต่เราทำกันมา ทำกันมา เราทำกันมา สิ่งที่มีความประทับใจของใครมันจะมีของมัน สิ่งนั้นเวลาว่าหลวงปู่มี้นคุณ ๆ เวลาคนที่เข้าไปไม่เห็นด้วยมันก็มี แต่คนที่เข้าไปแล้วได้รับสัมผัสสิ่งนั้นมา นี่มันมีความจริงอย่างนี้มาก่อน

ธรรมไม่ใช่ธรรมเมา มันไม่ใช่หน้าเมา ความนำหน้านั้นเป็นการยกยอปอขึ้น มันเป็นการส่งเสริมกัน แต่ความดีมันคอยชี้ข้อจุดบกพร่องของกันและกัน ใครมีจุดบกพร่อง ใครมีสิ่งใดที่ควรแก้ไข ใครมีส่วนใดที่จิตจะถนอม นี่ครูบาอาจารย์ของเราเป็นอย่างนี้

ถ้าครูบาอาจารย์เป็นอย่างนี้ศาสนาจะมั่นคง มั่นคงที่นี้ มั่นคงที่เราคอยบอกกัน เราคอยชี้กัน เราคอยบอกจุดบอดของกัน เราคอยชี้หน้ากัน ไม่ใช่มายกยอปอขึ้นกัน มานั่ง ๒ วันก็เป็นพระอรหันต์แล้ว พอหลับตาขึ้นไปก็ว่าง ๆ กันไปหมด แล้วว่าง ๆ นะ เคี้ยวนี้มันมีอีกเป็นชั้น ๆ เข้าไปเลย ว่าง ๆ ต้องให้ครูบาอาจารย์รับประกันด้วยนะ แล้วถ้าวันไหนไม่ไปส่งตัวอาจารย์จะไม่รับประกันแล้วนะ มันเป็นผลประโยชน์ไปหมดเลย

ผลประโยชน์ เพราะว่าเวลาสังคม เห็นใหม่ คุณูปประเทศที่พัฒนาแล้ว เราพัฒนาของเราแล้ว ประเทศที่ยังไม่พัฒนามันก็ค่อยพัฒนา เขาต้องพัฒนาขึ้นมา ความเชื่อของเราสมัยโบราณ สมัย ๓-๔ ชั่วโมงคนเขาเชื่อว่ามรรคผลไม่มีหรือ มรรคผลไม่มีเพราะอะไร ? มรรคผลไม่มี มันไม่มีธรรมทายาท ธรรมทายาท ศาสนทายาท ธรรมทายาทคือผู้ที่ทรงธรรม ผู้ที่ทรงธรรม การแสดง เห็นใหม่ แม้แต่กิริยาการเคลื่อนไหว แม้แต่พระสารีบุตรไปเห็นพระอัสสชิบิณฑบาต มันน่าเคารพเลื่อมใส

นี่ก็เหมือนกัน หลวงปู่มี้นท่านใช้ชีวิตท่านทั้งชีวิตอยู่ในป่าในเขา อยู่ในที่สงบสงัด แล้วท่านภูมิใจ ภูมิใจเพราะว่างานของท่านมหาศาล ท่านบอกว่าท่านอยู่เชียงใหม่ นะ เวลากลางคืน

ขึ้นมา เวลาหัวค่ำขึ้นมา เทวดา อินทร์ พรหมจะมาฟังเทศน์ท่านมหาศาล มาอยู่ทางภาคอีสานนี้ น้อยหน่อย ไม่เหมือนทางภาคเหนือ ภาคเหนือจะมากกว่า

กิจการของท่าน ท่านทำของท่านด้วยกิจวัตรของท่าน แต่พวกเรามองไม่เห็นว่ายู่ป่าอยู่ ไปทำไม อยู่ป่าไปสอนต้นไม้หรือ อยู่ป่าไปอยู่กับต้นไม้มันจะมีคุณค่าอะไร แล้วคิดว่ามนุษย์นี้มีคุณค่า ทำไมหลวงปู่มันไม่อยู่เมืองมาสอนพวกเรา พวกเรามีศักยภาพ

เอ็งสนใจกันหรือเปล่า เอ็งยอมรับว่าธรรมมีจริงหรือ เอ็งสนใจจะศึกษากันหรือ...มึงไม่สนใจกันเอง มึงไม่สนใจ มึงไม่รู้

ตอนนั้นเพราะทุกคนยังไม่เชื่อถือ แต่ท่านใช้ชีวิตของท่าน ยืนตัวของท่าน ท่านสร้างของท่านมา เพราะมันมีธรรมจริง ๆ เห็นไหม มีธรรม มีศาสนาทายาท มีธรรมทายาท ได้ทรงธรรม ได้แสดงธรรมจนเป็นที่เชื่อมั่น ศรัทธา

พอมีความเชื่อมั่น ศรัทธาขึ้นมา มันก็มีธรรมะน้ำเน่ามาหาผลประโยชน์ ธรรมะน้ำเน่ามันจะเกิด จะเกิดต่อเมื่อมีความจริง ทางโลกนะ ใครไปทำธุรกิจสิ่งใดก็แล้วแต่ ถ้าธุรกิจสิ่งนั้นประสบความสำเร็จ มันจะมีธุรกิจเข้ามาแข่งขัน เข้ามาลอกเลียนแบบ หาผลประโยชน์ทั้งหมดนั้นเป็นธุรกิจ

สังขธรรมในหัวใจ ถ้าผู้มีความจริง มันเป็นความจริง ผู้ที่ไม่มีคุณธรรมจริง จะแสดงอย่างไร จะทำอย่างไรให้เหมือน มันเหมือนไม่ได้ถ้าคนที่ปัญญา ฉะนั้น เราอย่าเป็นเหยื่อ เห็นไหม เราอย่าเป็นเหยื่อ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้มีความเชื่อมั่น ให้มีความศรัทธา แต่ท่านก็สอนไว้ว่ากาลามสูตร อย่าเชื่อ ! อย่าเชื่อ ! อย่าเชื่อ ! ต้องพิสูจน์ก่อน แต่การพิสูจน์ก่อน จิตใจที่อ่อนด้อยเขาจะครอบงำใจ จะครอบงำสิ่งที่เราไม่รู้ไม่ได้ เราเห็นไม่ได้ มันจะเป็นฤทธิชีไพรกันไปหมดแล้ว มันจะเป็นการพยากรณ์

เวลาเราไปเห็นคนเข้าทรงทรงเจ้า เราก็คงว่ามันเป็นของดำช้า มันไม่เหมือนกับรัตนตรัยของเรา ไม่เหมือนพุทธศาสนา ไม่เหมือนคำสั่งสอน แต่เวลาพระไปเข้าทรงซะเอง ไปบอกกันซะเอง ทำไมเชื่อ ? ทำไมเชื่อ ?

น่าเศร้า เห็นไหม “ธรรมน้ำเน่า”...มันมีของดี ถ้าไม่มีของดีมันจะไม่มีของเน่ามาประกบ เพราะมันน้ำเน่าเราถึงจะต้องมีกาลามสูตร เราต้องมีสติ เราต้องมีปัญญาเพื่อประโยชน์กับชีวิตของเรา เอวัง